

[E. C. Toft.]

naturparker, større samlede dele af det åbne land, der er typiske for en landsdel, og som man ønsker bevaret til glæde for de stadig voksende befolkningsgrupper, der med nutidens befordringsmidler kan nå disse naturparker.

Af mange grunde er der i vort samfund behov for en bebyggelsesregulering, og det opfordrer til en vis planlægning af bebyggelsen i vort samfund, hvor befolkningens forøgede fritid i stadig stigende tempo forøger befolkningens krav til antallet af sommerboliger, ligesom den store bilpark, der i dag står til befolkningens rådighed, gør det muligt for mange at placere den faste bolig i stor afstand fra arbejdspladsen, hvad der medvirker til en stærk forøgelse af bebyggelsen i det åbne land. Det kan ikke nægtes, at det også ud fra naturfredningsmæssige hensyn kan få uheldige konsekvenser, og den nugældende naturfredningslovs § 22 åbner da også adgang til at gribe ind.

Det er fra mange sider og med rette fremhævet, at denne paragraf, der indførtes i loven i 1961, ikke har kunnet tjene det formål, som den daværende regering ved forslaget fremsættelse havde forhåbninger om at opnå dermed. Kommissionens meget store flertal indstiller på denne baggrund, at § 22 glider ud af lovgivningen, og henstiller, at bebyggelsesreguleringen henføres til anden lovgivning og fjernes fra naturfredningsloven, der skal være en ren naturfredningslov.

Vi er ikke uenige i dette synspunkt, men jeg ønsker her at understrege, på samme måde som den nuværende justitsminister hr. Thestrup har gjort det i en mindretalsudtalelse i beretningen vedrørende planlægningslovgivningen fra det i 1963 nedsatte udvalg herom, at landsbyggeovens § 5 og § 20 ikke kan anvendes til nægtelse af bebyggelse ud fra landskabelige og rekreative hensyn. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt og forsvarligt at ophæve den nuværende naturfredningslovs § 22, før vi samtidig har lagt faste lovgivningsregler i anden lovgivning for bebyggelsen i det åbne land, hvor der også under særlige forhold må tages naturfredningsmæssige hensyn.

Her kommer tillige erstatningsspørgsmålet ind i billedet. Også på dette område vil jeg gerne henvide til den nuværende ju-

stitsministers udtalelse i den beretning, jeg før omtalte vedrørende planlægningslovgivning.

Jeg har bemærket mig, at naturfredningskommissionens formand, departementschef Henning Rohde, i sin skrivelse til kulturministeren ved afgivelse af betænkningen fremfører, at kommissionens flertal er nået til det resultat, at en almindelig reform af bebyggelsesreguleringen i det åbne land også ud fra naturfredningsmæssige interesser er ønskelig, men at en sådan reform ikke kan gennemføres alene i forbindelse med revision af naturfredningsloven, men at den må omfatte hele lovgivningen vedrørende bebyggelsesregulering i det åbne land.

Jeg vil tro, at der kan være enighed herom i folketinget. Det er tiltrængt, og det var ønskeligt, om den kommende jordreform eller planlægningsreform, som regeringen arbejder med, vil kunne samles i et enkelt eller så få lovforslag som muligt, ligesom det er ønskeligt, at afgørelser i størst muligt omfang henlægges til lokale kommunale eller statslige organer.

I departementschefens skrivelse til kulturministeren understreges det til slut, at vel er kommissionen enig om, at naturfredningslovens § 22 bør ophæves, men at det også er en udbredt opfattelse i kommissionen, at ophævelsen bør afvente gennemførelsen af en reform af bebyggelsesreguleringen. Jeg tror, dette synspunkt er rigtigt, og henstiller til regeringen, at man tager det med i overvejelserne på ny, inden man fra regeringens side til efteråret genfremsætter forslag om en naturfredningslov.

Om lovforslagets enkeltheder skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Jeg tror, alle er enige om, at det i vor tid er særligt vigtigt at sikre befolkningen adgang til skov og strand. Den frie adgang til skoven, som lovforslaget åbner for, er heldigvis allerede til stede de fleste steder, idet næsten alle private skovejere frivilligt har givet denne adgang. Naturligvis må der være sådanne muligheder for at lukke af, at skove og kulturer kan beskyttes i såvel skovejeres som publikums interesse, men det er jo ting, der er tid til at overveje.

Endnu et spørgsmål, der bør gå med ind i overvejselsen af lovgivningen, er den urimeligt lange tid, der i visse tilfælde går med fredningssager. Jeg kender en sag, der rejstes